RubriekenBlz.

1. Woord van de redactie	2
2. Medewerkers	3
3. Van het Soldatenfront	
- Nieuw opgeroepen	4
- 3-dagen-ers	5
- Onze soldaten schrijven	5
4. Ons maandelijks portretje :	
Zuster Leonarde Marien	6
5. Van het Missiefront:	
- Pater Richard	9
- Pater Van Linden	10
- Zuster Aloysia Vissers	13
6. Zalige Vakantietijd	15
7. Schuin bekeken	17
8. Jan Moortgat vertelt uit het verleden	18
9. Een beetje recht	22
10. Een dag uit het leven gegrepen	24
11. Scandinavië, heerlijk warm, groen land.	27
12. Hoe het groeide	29
13. Verenigingsleven	
- "En toch schijnt de zon"	32
14. Fotograferen met Jan	35
15. Sportvaria :	
- Voetbal	37
- Wielrennen	38
- Biljart	39
16. Dagklapper	41
17. Denksport	48

.....
 * De gepubliceerde arti- *
 * kelen verschijnen onder *
 * de uitsluitende ver- *
 * antwoordelijkheid van *
 * de inzenders. *
 * Het gebruik van een *
 * pseudoniem is toege- *
 * laten in zover de stel- *
 * ler bekend is. *
 * Alle rechten inzake *
 * reproductie en verta- *
 * ling zijn voorbehouden *
 * .....

WOORD

van de redactie

Wanneer dit nummer verschijnt zullen voor de meeste van onze trouwe lezers de vakantiedagen achter de rug liggen. Wij nemen aan dat het - dank zij de gulle zon - heerlijke dagen geweest zijn, dagen die de zorgen en beslommeringen allerhande hebben doen vergeten, dagen die hen lieten nieuwe energie opstapelen.

Inderdaad na 't spel van de vakantie komt de ernst van het nieuwe werkjaar. Ook voor de Schakelmakers...Want zij zijn er zich terdege van bewust dat de komende maanden veel inspiratie en daarmee gepaard gaande transpiratie zal vergen. Zo maand na maand een Schakel in mekaar boksen, derwijze dat ieder lezer er zijn gading in vindt of zich alleszins niet geërgerd voelt, is inderdaad geen sinekuur. De Schakelmedewerkers kennen hun zware opdracht en zullen deze - juist omdat zij die vrijelijk hebben aanvaard - zo goed en zo kwaad het gaat, vervullen.

Zoals U kan merken starten wij weer met een nieuwe rubriek, nl. over RECHT en RECHTSPERIKELLEN. Wij danken hiervoor de initiatiefnemer Bert De Clercq, die meteen bewijst niet alleen een geestige pen te bezitten, maar tevens iemand te zijn die de noden van de kleine mens aanvoelt, d.w.z. zijn sociale bewogenheid toont. Wij zijn hem dankbaar dat hij zijn studiekennis ten dienste wil stellen van onze lezers. Mochten er problemen rijzen die verband houden met deze rubriek, dan raden wij aan : zoek Bert op, hij zal U zeker van dienst zijn.

Met grote vreugde publiceren wij ook de nieuwe bijdragen van ons aller GILJOM. Wij hopen dat het hier het begin is van een nieuwe reeks plezante anekdotes.

De goede, gezonde lach schijnt immers minder en minder aan zijn trekken te komen. Daarom zijn wij nog zo blij, dat wij onder onze medewerkers mensen tellen die de kunst bezitten om ons, zoniet aan 't schateren te brengen, dan toch eens flink te doen (glim)lachen. Wij denken hier buiten GILJOM nog aan Jan Moortgat, Bert De Clercq, Staf Dewachter, Georges Schellemans en af en toe onze Schakel-duivel-doet-al, Fons Desmedt.

Deze lofbetuigingen aan het adres van deze lachverwekkers doet geen afbreuk aan de kwaliteiten van onze andere vaste en gelegheids-

sribenten, zoals een Jan Van Doorslaer, Frans Van den Eede, Meester Verbruggen, Ludo Sollie, Cois Verbeeck en noem maar op. Al deze mensen hebben hun enorme verdiensten en maken het mogelijk dat onze SCHAKEL zo degelijk is en houden tevens een belofte in dat ons SOLDATENBLAD nog een lang bestaan tegemoet gaat. De verjonging der kaders is hiervoor een garantie te meer. Ons lijkt de toekomst van DE SCHAKEL verzekerd.

Staf VIVIJS.

Mede werkers

DE CLERCQ Bert

DE CLERCQ Clement

DESMEDT Alfons

DEWACHTER Staf

FLIES H.

MAES Erwin

MOORTGAT Jan

PATER RICHARD

PATER VAN LINDEN

VAN DEN EEDE Frans

VAN GEEL Jan

VERBRUGGEN Giljom

VIVIJS Jan

VIVIJS Staf

Zuster ALOYSIA

Zuster Jozefine

Zuster MICHAEL.

TEKENINGEN : DE CALUWE Luk
SLEDESENS Ann
SMETS José.

Samenstelling :

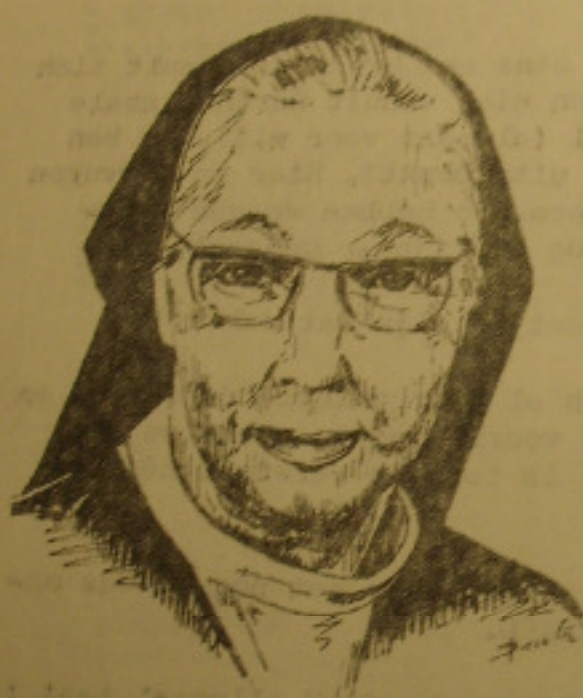
- Dagklapper : DESMEDT Alfons
DEWACHTER Staf

- Sport : VERBEECK Cois.

Technische Afwerking : DESMEDT Alfons
SCHELKENS Lisette
VIVIJS Staf.

Ons MAANDELIJKS PORTRET

ZUSTER LEONARDA MARIEN

Het vertrek van missionarissen of ontwikkelingswerkers. Een afscheid en een band. Een band tussen hen die gaan en hen die blijven. Een band, maar tevens een verbond. Een verbond om zich samen in te zetten voor dezelfde zaak: de stichting van het Rijk van God. De geboorte van een nieuwe aarde.

Voor mij zit, entwat bedeesd en verlegen rondstarend, een gebronsde maar nog kranige eenenzeventig-jarige Zuster. Uit haar handdruk, enfin uit haar hele persoon, straalt een warmte uit, die niettegenstaande wij dit interview in België hebben afgenomen, Zaïrees "draaglijk" is. Zoals u reeds gemerkt hebt, blijven wij ook deze maand in een wereldwijde religieuze sfeer, kwestie van het paard dat de haver verdient, niet in de kou te laten staan.

Geen persfotografen, geen opdringerige penneridders waren er in 1902 aanwezig om vanuit alle mogelijke hoeken en standpunten plaatjes te schieten van Martha Mariën, de vierde spruit in het gezin van Louis en Rosalie Schelkens.

Reeds tijdens haar jeugd jaren doolde die "zendingsmicrobe" in haar rond. Zij droomde er toen reeds van in alle omstandigheden met mensen op weg te mogen gaan. Als kleuter, als tiener, realiseerde zij die droom door die wapens te hanteren eigen aan haar leeftijd. Voor en na het eten, in alle gevaren en bekoringen was Zuster Leonarda bij haar leeftijdsgenoten reeds de onmisbare schakel in de ketting. Het typerende element van Martha, haar inzet, vierde zij toen reeds bot door niet alleen het speelse element in haar te laten ontwikkelen...

Zij ging naar de mensen toe die niet meer konden spelen maar nood hadden aan een stevig babbeltje, aan een gezellige namiddag, in casu hier de zieken en ouden van dagen.

Het toffe in dat aktievolle jeugdleven waren die ongedwongen komponenten. Het waren juist deze komponenten die Zuster Leonarda zo levensrecht en levensnabij brachten bij haar mensen.

Kunstmatig materiaal kende men 60 jaar geleden nog niet, nu spijtig genoeg wel.

Ondanks de geanimeerde jaren, die sterk uithuizig getint waren, werd haar familieleven in dit alles heel fijn en op een zeer harmonieuze wijze geïntegreerd.

Een tiener uit de jaren '20, die misschien de woorden kontestatie, gevestigde orde, macht enz. nog niet kende. Een tiener uit de jaren '20 die zonder pamfletten de mensen erop wees dat het anders kan. Tussen deze sociaal gekleurde aspiraties, bevredigde zij ook meer geestelijk getinte verlangens hier bij onze Zusters in de meisjesschool.

Op praktisch vlak werd de "finishing touch" gegeven door het onderwijzend personeel te Tisselt, waar zij de naaistiel leerde.

Het geloof is een sprong :

uit de zinloosheid in de zin,

uit de opstanding in de opstanding,

uit de angst in de vrede,

uit de wanhoop in de hoop,

uit het niets in het alles,

uit de eenzaamheid in de geborgenheid,

uit het op je zelf - alleen - aangewezen - zijn in de liefde. (H.A. Visser)

Hopen is beslissen : wedden op de toekomst. Hopen is kiezen : een eind maken aan het redeloos wikken en wegen, en : het wagen. Iedere keuze is riskant. Bercepskeuze, de keuze van een levenspartner, de keuze van belangrijke engagementen. Maar in ieder ogenblik sluimert de mogelijkheid het beslissend moment van ons leven te zijn.

Het is ons gegeven er wat van te maken. Ons wordt de kiem geboden van een genadevolle toekomst, die kiem te laten gedijen in ieder gebeuren, in ieder ogenblik van ons leven....als wij de kans wagen.

Op twintigjarige leeftijd heeft Zuster Leonarda de geboden kans 100% benut en trad zij in het klooster bij de Kongregatie van O.L. Vrouw van het Heilig Hart te Opwijk.

Deze sprong in het onbekende heeft Martha Mariën bewust gezet. Deze beslissing, het resultaat van een zoeken naar God die zij doorheen al haar menselijke initiatieven in de mens gevonden heeft. Het "goede weer" om de "roepingsbloem" te laten ontluiken, werd gemaakt door moeder Rosalie, die, zoals de Zuster het mij zelf vertelde, "haar leerde bidden, haar leerde vertrouwen op de Vader die ver van ons en toch zo nabij is."

Op 15 augustus 1927, feest van al onze moeders, engageerde zij zich definitief als dienaar tegenover de Vader. Haar drang te gaan naar diegenen die het "brood" nodig hebben, deed haar juist belanden bij de zusters van O.L.Vrouw van het Heilig Hart, een typische missiekongregatie.

19 april 1929. Haar ogen beginnen opnieuw te flikkeren wanneer zij deze datum aanhaalt. Zuster Leonarda staat reisklaar om de grote poort, richting Kongo, in te beuken.

19 april 1929. Zuster Leonarda staart voor zich uit en ik heb de indruk dat zij mij een beetje vergeten is. Zij denkt luidop opnieuw aan het feestelijk bevestigde Breendonk dat die dag een groots opgezet afscheid- en dankfeest georganiseerd had. Breendonk stond achter zijn Zuster. Onze Zuster verliet haar mensen in Breendonk for ever and ever, für immer, für alle Zeiten,....VOORGOED.

Ik kan mij voorstellen dat het afscheid, ondanks die bruisende drang in haar, hard en pijnlijk moet geweest zijn. Een mens = vlees en bloed, sentiment. Deze factoren spelen immers overal ter wereld, in alle omstandigheden, zelfs in de meest harde, een hoofdrol. Maar haar ouders, familieleden en vrienden, en last but not least Zuster Leonarda zelf, bracht heel graag dat offer.

Haar vertrek : een afscheid...een band. Breendonk-Kongo, in de ruimte onoverbrugbaar, maar gelukkig haalde het hart ook toen reeds super-sonische snelheden, nietwaar Concorde en Tupolev.

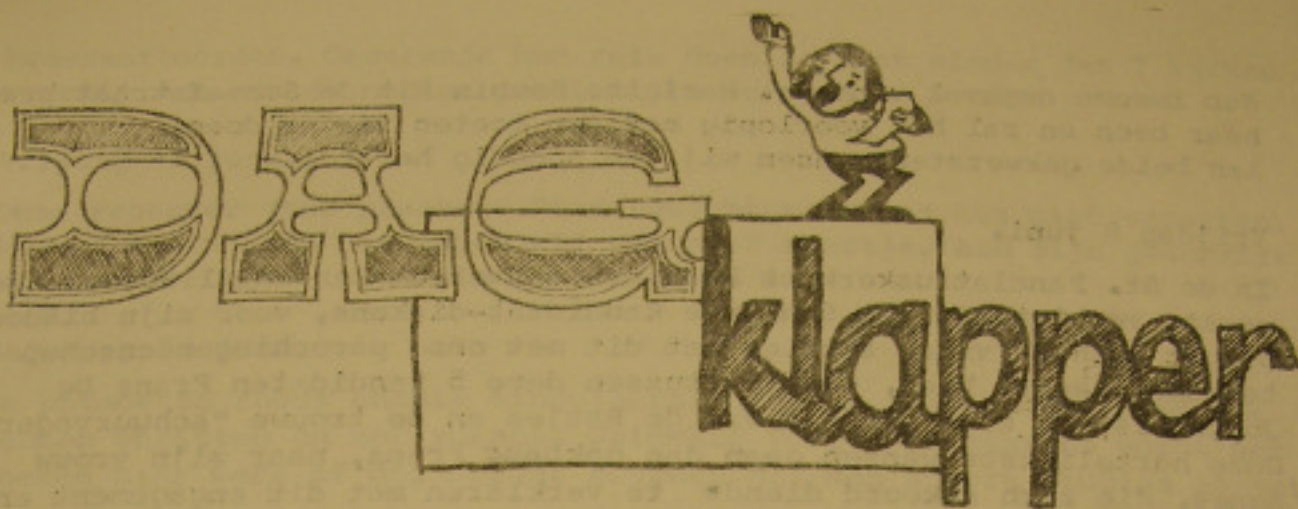
Met een enorme financiële en morele steun van Breendonk stapte zij op de boot, een fluitsignaal en een bruisende zee, richting Matadi. Na 16 dagen wind, golven en andere zeenarigheden getrotseerd te hebben, belandde zij in Matadi. Al hobbend en botsend ging het vandaar "full speed" verder per trein naar Coquillatstad. De N.M.B.S. moet wel even door haar hoofd "gesneld" hebben bij deze Kongolese werkelijkheid.

In Coquillatstad kreeg zij 5 dagen de tijd om te bekomen van de doorstane emoties en... te wachten op de bisschop, Monseigneur Van Goethem, die de woorden van het evangelie in concreto moest toepassen : "Zoals de Vader mij gezonden heeft, zo zend ik U." Die 5 dagen moeten voor onze Zuster wel een eeuwigheid geleken hebben. Sint Niklaas, verpersoonlijkt door monseigneur Van Goethem kwam en zond haar naar Boënde, een pas gestichte missie in het binnenland, waar reeds paters van de Heilige Geest werkzaam waren, "een broederkongregatie" van Zuster Leonarda en Co.

U ziet, aan alle Belgisch ongeduld en wachten komt ook in Zaïre een einde.

(vervolgt)

Jan Van Doorslaer.

DAGklapper

J U N I

Vrijdag 1 juni.

Begin van een maand die gewoonlijk een van de mooiste zomermaanden wordt. Terwijl de meesten zich voorbereiden op hun vakantie maar toch nog tussen vier muren ergens zitten te werken, wordt het voor de Schakeldagklapper een echte vakantie maand. Onze "reporters ter plaatse" verlaten deze maand beiden die plaats en trekken lui-lekkerend op trektoch. Terwijl de ene nog steeds onze Belgische kust verkiest om er deze maal bruin gebakken van terug te komen trekt de andere naar het verre Scandinavië om er de heerlijke natuur te bewonderen. Dit alles brengt met zich dat de dagklappernieuwtjes maar dunnetjes doorsijpelen. Maar in volle vakantie is dit toch beter dan niets.

Zondag 3 juni.

In de Moorstraatse vijver, t Brenneke, zitten 24 vissers geduldig te hengelen naar een kampioenstitel. Hij kwam tenslotte uit de bus voor diegene die het grootste gewicht haalde met het minste aantal vissen. Ja, veel vissen vangen is ook altijd niet het beste.

Woensdag 6 juni.

Onze gepensioneerden vieren nog maar eens feest, maar deze maal is het wel iets speciaals. Ze vieren immers hun 15-jarig bestaan en dat is zeker een proficiat waard.

Donderdag 7 juni.

Sidone Delplanque kreeg in de koestal een flinke stoot van de hoorn van een koe in haar arm. Zij moest ter verzorging worden overgebracht naar het ziekenhuis, waar de wonde werd genaaid. Waarom hebben de koeien toch zulke scherpe hoorns gekregen, vraagt Sidone zich nog steeds af.

Een tweede ongeval vandaag. Mariette Goubin uit de Schaafstraat breekt haar been en zal het voorlopig met één moeten verder doen. Aan beide gekwetsten wensen wij een spoedig herstel.

Vrijdag 8 juni.

In de St. Panciatuskerk te Kraainem aanvaardt Kardinaal Suenens de eerste verbintenis van 5 nieuwe kandidaat-diakens, voor zijn bisdom. U zult zich de vraag stellen wat dit met onze parochiegemeenschap te maken heeft. Veel, vermits tussen deze 5 kandidaten Frans De Jonghe is, de zoon van Rik van de Batjes en de trouwe "schuurvader". Onze hartelijkste wensen gaan dan ook naar Frans, naar zijn vrouw Agnes, die zich akkoord diende te verklaren met dit engagement en naar de ganse familie.

Maandag 11 juni.

In het centrum heeft het feest plaats van de eerste kommuniëkantjes, een gezellig samenzijn, met zang, spel en volksdans.

Dinsdag 12 juni.

Niet minder dan 47 bloedgevers melden zich in het Centrum aan om de oproep van het Rode Kruis te beantwoorden. Zij kunnen er na hun goede daad nog een beetje napraten bij een koffie of een duvel en dan sterke verhalen vertellen...

Zondag 17 juni.

De Breendonkse volleybalploeg van de K.W.B. begint het stilaan waar te maken. Vandaag moet Itegem eras geloven in drie sets en zonder pardon.

De leden van de vereniging voor Gehandicapten "En toch schijnt de Zon" gaan vandaag op reis. Niet naar het verre buitenland maar wel in ons eigen landje waar ze een Flandria-boottocht doen op de Schelde. Mooi weer, zodat het een geslaagde uitstap werd, zowel voor de gehandicapten zelf als voor hun huisgenoten. Alleen spijtig dat die Schelde toch zo kan stinken....Hierover meer op een andere bladzijde.

Maandag 18 juni.

We leven in een ware hittegolf. Iedereen snakt naar frisse lucht en naar een verfrissend pintje of zoekt ergens een plekje schaduw op. Behalve de echte zonnekloppers natuurlijk die zich nu in hun element voelen. Erger is het voor de studenten die deze periode zo al genoeg zweten zonder dat het warm is.

Donderdag 21 juni.

Enkele Breendonkse vrouwen trekken op bedevaart naar Edingen en andere

bedevaartoornden. Gedurende hun reis doen ze niet minder dan 7 kerken aan, waarbij dan ook de nodige geestelijke oefeningen worden gedaan.

Vrijdag 22 juni.

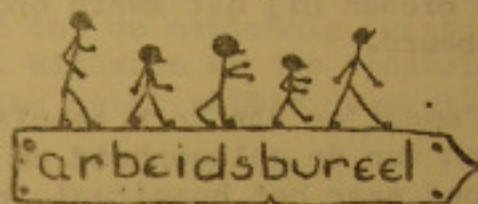
Onze reporter "ter plaatse" Staf Dewachter is ons nog niet vergeten. Vanuit Kopenhagen ontvangen wij een mooi kaartje. Aan zijn geschrift te zien voelt hij zich ginder opperbest !

Zaterdag 23 juni.

We ontmoeten reeds enkele eindejaarsstudenten die er hun proefwerk hebben opzitten en met sukses. Gelukkig voor hen. Maar nu wordt het zoeken naar werk of nog harder blokken als men hogere studies aanvat.

Zondag 24 juni.

Blaasveld richt een volleybaltornooi in en onze ploeg van de K.W.B. dringt door tot in de eindronde. In de halve finale wordt ze echter gewipt door V.T.B.-Mechelen en voor de derde plaats worden ze verslagen door Blaasveld B. Breendonk is echter de enige ploeg die erin gelukt is de overwinnende ploeg, Blaasveld A, een set afhandig te maken.

Maandag 25 juni.

De schoolreizen zijn ondertussen ook al voorbij. Waarschijnlijk werd zowat het hele Vlaamse land van aan de kust tot Bokrijk doorkruist, zonder de Ardennen te vergeten.

Dinsdag 26 juni.

Het mooie weer houdt aan. Een hittegolf die men niet zo rap zal vergeten. Waar zijn nu die grootsprekers die altijd maar vertellen dat wij geen zomers meer krijgen ??

Woensdag 27 juni.

In een Gentse krant lezen wij een zeer uitgebreid artikel over Fons De Wolf, die te Londerzeel de Op-Ale-premie kreeg als beste nieuweling van het eerste gedeelte van het seizoen.

Vrijdag 29 juni.

Prijsuitdeling : vreugde en teleurstelling, hoop en verwachting. In alle geval gaan onze felicitaties naar allen die zich flink door deze eksamens worstelden en onze aansporingen naar hen die het volgend jaar beter moeten doen.

Zondag 1 juli.

Met een schitterend weertje vaagt de vakantie aan. Duizenden en duizenden verlaten hun woonplaats om ergens anders enkele weken door te brengen en te verposen van de gedane inspanningen. Ook te Breendonk zijn de straten nog meer verlaten dan anders. Hier en daar treffen wij nog iemand aan, weggekropen in een lommerrijk hoekje, dromend van verre horisonten en wachtend tot het zijn beurt is om te vertrekken.

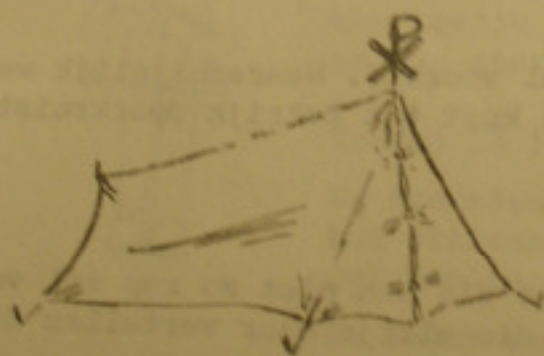
Dinsdag 3 juli.

Het hele dorp wordt opgeschrikt door wild toeterende ziekenwagens, die zich in volle vlucht van weg vergissen. Zij zijn op weg om hulp te bieden bij het zware ongeval dat op de Temsebaan te Bornem is gebeurd.

En omdat er dan toch ambulances in Breendonk zijn, profiteert Marleen Moch van de gelegenheid om eens flink te vallen, zodat ze met haastige speed naar het hospitaal in Willebroek wordt gevoerd.

Woensdag 4 juli.

De meisjeschiro trekt in grote getale op bivak, dit keer in de onmiddellijke omgeving van Essen-Horendonk, nabij de Nederlandse grens. Maandag was er reeds een voorwacht afgereisd. Een stel kookmoeders en een eetvader volgden dinsdag. Vandaag het gros...

Donderdag 5 juli.

Wie aan het kruispunt Autostrade-Breendonkstraat een aandachtig toeschouwer is, heeft daar allang een reusachtig bord zien staan, waarop onder meer een paard prijkt en een tekst die enkele dagen als volgt heeft geluid: "Dropping van papa's. Vaders maak u geen zorgen, het zijn para's en dan nog wel DE specialisten die naar Breendonk komen afgezakt."

Zondag 8 juli.

Eindelijk is de grote dag aangebroken en met de ontelbaar velen die op de weide aan Meyers in de smeltende zon staan te reikhalzen naar de wolken, en natuurlijk de paarden en de ruiters bewonderen, turen ook wij de hoge wolken in om te kunnen bewonderen hoe drie Black Devils met valscheren uit de lucht

naar beneden zweven als zwerfende meeuwen. Voor de gelegenheid deden die drie grootmeesters een vrije val wat uitmondde op een geweldige owtatie die oververdiend was. Over de paardenkoers zelf leest u elders meer in dit nummer. We houden eraen de inrichters te feliciteren voor hun initiatief en hen in naam van de gehandikaptten nu reeds te danken voor hun enig mooi gebaar de recette van deze dag af te staan ten voordele van "En toch schijnt de zon".

Maandag 9 juli.

Eventjes een bezoek gebracht aan de nieuwe woonwijk achter de Vredelaan. Het wordt er stilaan menens vermits de wegen zo goed als klaar zijn om definitief verhard te worden. Na de verlofperiode zullen we zeker nog meer vooruitgang kunnen vaststellen.

Woensdag 11 juli.

De vlaggen uit. Wij vieren onze nationale feestdag. Inderdaad : 11 juli werd door de Nederlandse Kultuurraad tot de nationale feestdag van de Vlaamstaligen in België ingesteld. Wij zien er dus feestelijk uit en...werken. Waarom niet... een Vlaming heeft altijd gewerkt... de eeuwen door...

Vrijdag 13 juli.

Uiterekend op deze geluksdag arriveren enkele tientallen Franse jonge dames in de Buisseretlaan om er letterlijk en figuurlijk hun tenten op te slaan. Zij komen uit de omgeving van Lourdes en hebben Breendonk als centrum genomen voor een verkenning door België. Zij zullen onder meer Brussel en Antwerpen visiteren, pourparlees aanknopen met de plaatselijke inwoners (is ondertussen reeds gepasseerd) en dan alles opkuisen en verder voyageren naar la douce France.

Zaterdag 21 juli.

Nationale Feestdag van België of moeten we nu al beginnen te zeggen "regendag". Voor de liefhebbers van militaire parades ia het een trieste dag geworden. Ook voor de Chiro-jongens die hun bivakplaats hebben verlaten en naar huis zijn gekomen, met pak en zak, in de kletsende regenbuien, gehaast om thuis te zijn en zo dicht mogelijk rond de ronkende kachel te kruipen.

Maandag 23 juli.

Aan de verkeerslichten - u weet wel waar - is het weer zover. Een personenwagen rijdt er in op een andere kleine wagen. De knal is hevig, maar het resultaat is gelukkig niet in verhouding. Veel blikshade, zo meldt onze korrespondent, maar geen gekwetsten. Het is een typisch vakantietafereeltje, de valiezen langs de kant van de weg, de auto naar het stort en nu maar liften, richting : thuis.

Dinsdag 24 juli.

De volksdansgroep Annemarieke is reeds vroeg in de morgen met ganse gezinnen voor een meerdaagse fietstocht vertrokken doorheen Vlaanderen. Zij rijden van jeugdherberg tot jeugdherberg en stoppen daar waar de natuur de moeite loont en dat kan zelfs dicht bij een "kapelleke" zijn.

Woensdag 25 juli.

Zopas vernemen wij de verkiezing van oud-Breendonkenaar en Schakelmedewerker René Van den Broeck, tot ondervoorzitter van het K.W.B.-verbond Mechelen. We wensen René van ganser harte proficiat met deze verantwoordelijke taak en een organisatie die ook bij ons zeer actief is.

Vrijdag 27 juli.

Vele Breendonkenars trekken in bosjes richting Londerzeel, want daar wordt het jaarlijkse criterium verreden met nationale Eddy in de hoofdrol. De bijrollen worden vertolkt door Ward Janssens, Thuur Van de Vijver en nog vele anderen.

Zondag 29 juli.

We zitten nu een week zonder echte pastoor, maar wel voelen we ons de trotse besitters van een pastoor ad interim, E.H. De Roeck, die zich op uitstekende wijze van zijn moeilijke taak kwijt.

Maandag 30 juli.

Ook Breendonk begint zijn wielertoeristen te krijgen. Meerdere malen trekken kleinere groepjes fietsentoesiastax de weg op en nemen af en toe zelfs deel aan wedstrijden voor deze wielerklassen.

Dinsdag 31 juli.

De eerste vakantiemaand zit erop en we kunnen met niet al te veel fierheid zeggen dat het een maat voor niets was. Laat ons nu maar hardstikke hopen dat augustus beter wordt. Slechter kan ook moeilijk, zul je zeggen.

AUGUSTUS

Zaterdag 4 augustus.

Ook augustus blijkt niet zo geweldig goed te beginnen. Het blijft overtrokken met af en toe een zonnig buitje, die dan fluks weer de plaats ruimt voor een flinke regenvlaag.

Zondag 5 augustus.

De K.W.B. hervat de training met het volleybaltornooi in het vooruitzicht dat in september zal plaatshebben. Omtrent de datum bestaat nog enige betwisting, maar daarover krijgt U wel te gepasten tijde bericht.

Dinsdag 7 augustus.

Tot onze grote verwondering moet men als vreemdeling en komende van de Molenheid of de Dorpstraat om naar Brussel te rijden, de Veurt op. Tenzij u met een slangenhals bedacht bent, vindt U op de hoek van de Dorpstraat en de Breendonkstraat een wegwijzer die U rechtstreeks naar de weg 1-bis brengt, die u dan op een veilige manier kunt oprijden. Een fraaie verbetering vinden we wel de nieuwe plaat die u bij het binnenrijden van de dorpskom verplicht de snelheid te verminderen tot 60 km per uur. Spijtig genoeg - zo denken wij tenminste - werden deze platen veel te dicht bij de dorpskom geplaatst. Wij zouden het in ieder geval heel wat interessanter gevonden hebben dat al de plaatselijke wegen van onze gemeente hierin vielen. Daar wordt over het algemeen veel harder gereden dan in de dorpskom zelf waar het moeilijk is een hoge snelheid te bereiken. Maar kom, elke verbetering juichen wij toe.

* * * *

